

Istentisztelet Réde, 2020. november 22. Igehirdető: Barta Livia

Ének: 95. zsoltár 1-4. vsz.

Imádság: Urunk a zsoltárossal együtt hozzád kiáltunk:

„Téged, hívlak, Uram, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán! Mert ha némán elfordulsz, hasonló leszek a sírba roskadókhhoz. Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok, kezemet fölemelve szent templomod felé... Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztor, és gondozd örökké!” Ámen. (Zsolt 28,1-2, 9)

Lekció: Máté 25, 31-46

Textus: Efézus 1, 15-23

Kedves Testvéreim!

Az asztalon van egy fél pohár víz. Jön egy ember és azt mondja: Ez a pohár félig üres. Jön egy másik ember és azt mondja: De hisz ez a pohár félig tele van. Nem egyszerűen a negatív vagy a pozitív gondolkodás közötti különbségről van itt szó. Hanem viszonyítás kérdése, hogy félig üres vagy félig tele poharat látunk. Nem mindegy, mert aki félig üresnek látja, annak a viszonyítási pontja a hiány. Aki pedig félig telének, annak a viszonyítási alapja a teljesség. Az ókorban a teljesség szót használták egy csésze, egy tál tartalmára vagy akár a hajórakományra és a legénységre is. Ami kitöltötte a csészét, a tálát, vagy amivel megtelt a hajó – tele volt. Milyennek látjuk a saját életünket?! A hiányokat, a hibákat, a kudarcokat, a veszteségeket látjuk inkább vagy az erősségeinket, a sikereinket, az örömeinket? Félig üresnek, hiányosnak vagy félig teljesnek, az elégedettséghez közeleink? Látunk-e bármiféle erőforrást, amiből megtelik az életünk erővel, reménységgel, békességgel, szeretettel és hittel? Minden kutat egy forrás táplál lent a mélyben, amiből újratelik. A keresztyén ember erőforrása a mindennapi vagy szüntelen imádság. Ez az, amiből újratelhet életünk. Ez az, ami egyensúlyt teremt az életünkben - hiányaink és örömeink közepette.

Az efézusi levél első része tulajdonképpen egy hosszú imádság. Két részre oszlik: magasztalás és könyörgés. Isten magasztalása Krisztus Jézusért, a Krisztus Jézusban kapott lelki áldásokért, a kegyelemért, a megváltásért, az igéért (az üdvösség evangéliumáért) és a Szentlélekért. Bár nem szűnik meg hálát adni a hívők közösségéért, könyörgéssel folytatja az apostol. Imádkozik azért, hogy minden hívő, aki megkapta ezeket az áldásokat, megismerje annak gazdagságát, meglássa mélységét, méghozzá minél teljesebben. Ez az első dolog, amivel Pál segít megőrizni az egyensúlyt az életünkben. **Tanuljuk meg tőle a magasztalás és könyörgés, a hálaadás és kérés egyensúlyát!** Bármelyik sikkad el imaéletünkben, felborul az a lelki egyensúly, ami békességet tud adni a próbák között. Amikor veszélyeztetve érezzük magunkat, amikor elnyomásban élünk, amikor fájdalmaink vannak, beszűkül a tudatunk is, gondolataink az aggodás és a félelmek szűk skáláján mozognak (jaj, mi lesz velem, ha elkapom ezt a vírust, jaj, mi lesz velem, ha éjszaka betörnek hozzánk, jaj mi lesz velem, ha elveszítem a munkám, jaj, mi lesz velem, ha...). Ebben a beszűkült állapotban egyre kisebb az esély, hogy túllássunk a problémahegyen és pillanatnyi szenvedésünkön. Ilyenkor nem hisszük el, vagy ami még rosszabb, el sem akarjuk hinni, hogy a veszély egyszer elmúlik, hogy a fájdalom megszűnik, hogy a gyász könnyebb lesz. Imádságaink szinte csak kérésből állnak, néha csak jajveszékelésből vagy rövid sóhajokból... Isten magasztalása azonban kitágítja mozgásterünket és megnyitja ezt a beszűkült tudatállapotot. Ha panaszkodás helyett megnyílik a szánk Isten dicséretére, akkor egészen más érzések és gondolatok tódulnak a szívünkbe. Mint amikor kinyitják egy sötét kamra ajtaját és beömlik a fény és láthatóvá válnak a finomságok, amelyek ott sorakoznak a polcon. A hálaadás segít emlékezni Isten szabadító tetteire, azokra a természetesnek tűnő vagy csodaszámba menő közbeavatkozásokra, amikor Isten megsegített bennünket. A köszönetmondás nem csak a gyógyulás örömeivel tölt el minket újra, hanem segít leborulni a Gyógyító előtt. Hálaadásunkkal kifejezzük, hogy nekünk nemcsak a segítség kell, hanem a Segítő is. Amikor el kezdjük sorba venni, hogy mi mindent köszönhetünk meg Istennek, akkor tulajdonképpen öröm okokat veszünk számba. Rájövünk, hogy szomorkodás és elégedetlenség helyett rengeteg okunk van örülni. Amikor hálát adunk Istennek, akkor újra

beleugrunk Isten szabadító karjaiba, hogy kiemeljen bennünket abból, amiben vagyunk. Minden egyes alkalommal, amikor csodálattal hódolunk Isten nagysága előtt, akkor újraélhetjük megmentésünk történetét. Amikor megpróbáljuk szavakba önteni hálánkat, amikor énekkel dicsérjük Istent, akkor bekapcsolódunk abba a szent kórusba, akik a földön és a mennyben dicsőítik Istent. Ne akarjuk kispórolni tehát imádságainkból a hódolatot, a dicsőítést, a köszönetet, mindazért, amit kaptunk, annak, aki ezt adta! Ismerjük jól a 10 leprás történetét. Mind a 10 megtisztult, mind a 10 átélte a csodát, mind a 10-ről kimondta a pap, hogy visszatérhetnek családjukhoz, jöhetnek a templomba, hogy újból teljes életet élhetnek, DE csak 1 ment vissza Jézushoz, hogy megköszönje a gyógyulást. Mind a 10 kiáltozva kérte: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” (Luk 17,13), de csak 1 volt közülük, aki fennhangon dicsőítette az Istent. 90% tehát úgy érezte, hogy nincs mit megköszönnie, nincs kinek megköszönnie. Ez már járványra utaló hiány - ahogy találóan fogalmazott egy lelkész: 10-ből kilencen hiába gyógyultak meg testileg, továbbra is a *hálátlanság járványában* szenvedtek. Vigyázzunk, Testvéreim, hogy kéréseinket mindig hálaadással vigyük Isten elé, ahogy Pál apostol int rá a Filippi levélben. „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.” (Fil 4,6) Így lesz egyensúlyban a hálaadás és kérés, a magasztalás és könyörgés. Így tudjuk megóvni magunkat a hálátlanság járványától.

A felolvasott igeszakaszban Pál könyörgését hallhattuk. Azért imádkozik, hogy az egyház tagjai kiteljesedjenek Isten megismerésében. Hogy minél teljesebben megismerjék azokat a lelki áldásokat, amelyekben részesültek. Hogy minél inkább megtapasztalják ennek az erőforrásnak mérhetetlen erejét és hatalmát. Nem még több áldásért könyörög, hanem azért, hogy **amit már megkaptunk, annak örüljünk és azt minél teljesebben megismerjük**. Hogy minden részletét észrevegyük és értékeljük. Hogy a poharat ne csak félig tele lássuk, hanem lássuk a hiányzó részt is: Isten hatalmának, erejének és dicsőségének teljességét, amiben részesíteni akar bennünket. Ez megóv bennünket egy másik fajta járványtól: a *telhetetlenség járványától*. Attól, hogy mindig többet akarjunk, miközben azzal sem tudunk betelni vagy megelégedni, amink van. Míg a gyermekeink kisebbek voltak, sokszor kaptam rajta őket azon, hogy még volt tányérjukban ennivaló, mégis nyúltak még egy szeletért. Még azt sem tudták megenni, ami előttük volt, de már vették el a következőt. Így viselkedünk mi is, amikor kéréseink egyre nagyobb sorát vesszük Isten elé, anélkül, hogy éltünk volna azokkal az áldásokkal, amiket kaptunk. Isten a lelki áldásaiban sok mindent elrejt: megváltást, megbocsátást, reménységet, örömet, az ő szeretetét és hűségét, a szolgálat lehetőségét... Mert áldás az is, ha találkozunk egy éhezővel, akinek enni adhatunk. Áldás az is, ha valakit meglátogathatunk vagy telefonon bátoríthatunk betegségében. Áldás, ha a segítséget szenvedő emberekben megláthatjuk Krisztust, akinek szolgálunk. Olyan áldás, aminek örök jutalma van! Különleges érzékszerv és egy különleges képesség kell ahhoz, hogy az áldásoknak ezt a mélyebb rétegeit meglássuk. Az eredeti szöveg a szív szemeinek nevezi ezt az érzékszervet. A Biblia szerint a szívben ott van az értelem, amivel felfogjuk Istent, ott van az érzelem, amellyel befogadjuk és az akarat is, amivel ragaszkodunk Hozzá. Teljes belső lényegünk kell ahhoz, hogy felismerjük és megismerjük Isten igazságát. Ezért könyörög Pál: „... kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön.” (Ef 1, 17-19) Isten tehát képessé tehet minket olyan „belső látásra”, hogy megismerhessük őt a maga gazdagságában és teljességében. Könyörögjünk mi is ezért. Törekedjünk arra, hogy mind teljesebben megismerjük azt a reménységet, amelyre Isten elhívott minket; hogy megismerjük az ő örökségének gazdagságát, amelyet elkészített az Őt szeretőknek és megismerjük az Ő mérhetetlen hatalmát/erejét rajtunk, amivel betölti a mindenséget.

Pál két irányba irányítja figyelmünket: hitünk kezdetére, amikor Isten reményt és bizalmat ébresztett bennünk és hitünk végpontjára, reménységünk beteljesedésére. A kettő közötti időt az ő ereje köti össze, amely megnyilvánul a mennyben és földön és amely erősebb annál a szenvedésnél, fájdalomnál vagy járványnál, amelyben földi életünk során részünk van. Isten egy új életre hívott el

minket. Arra hívott el minket, hogy szentek legyünk, hogy szabadok legyünk a bűntől, hogy békességben éljünk minden emberrel, hogy Jézus nyomdokaiban járjunk, miután itt a földön szenvedtünk örök dicsőségben éljünk vele a mennyben. Ott majd színről színre fogjuk látni őt és lélekben és igazságban fogjuk imádni őt Jézussal együtt. Erre emlékezzünk akkor, amikor nehéz időszakokat élünk meg és ezért adjunk hálát, amikor jól megy sorunk! Lehetetlen, hogy ez az elhívás, Istennek ez a szeretetteljes akarata ne töltsön el minket reménységgel. Ő örök jutalommal és dicsőséggel vár minket a mennyben. Elkészítette a helyet számunkra, mint gyermekei számára. „Jöjjetek, Atyám áldottai, és örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.” (Mt 25,34) Mi vagyunk ezek az áldottak, mi vagyunk ezek az örökösök! Ne féljünk attól, amit még el kell szenvednünk ebben a világban, mert Isten kiapadhatatlan erőforrást jelent számunkra! Pál nem győzi halmozni a kifejezéseket, amikor Isten hatalmáról ír: erő, energia, teljhatalom... Isten az ő erejével megállította Jézus testének bomlását, visszafordította a folyamatokat és visszahozta őt a halálból az életbe, minden méltóság, hatalmasság, fejedelem és uralom fölé, a teremtet világ fölé emelte, hogy ő legyen minden mindenkiben. Hogy mindenben ő legyen a teljesség. Ő legyen az a tartalom, amely értelmet ad, amely kitölt mindent szeretettel és kegyelemmel. Hogy erejével és hatalmával betöltse a mindenséget: az emberi és a mennyi világot egyaránt; az anyagi és a démoni világot egyaránt; a földi egyházat és a szentek mennyi közösségét ugyanúgy. Ezt a mindent átforgató és átható erőt Isten kiárasztja ránk, belénk lehel a Szentlélek által, hogy legyen erőnk elhordozni terheinket. Megmérhetetlen ez a gazdagság, amit ezáltal kapunk.

Testvéreim, az imádság Isten ismeretének, erejének mélyebb megértését teszi lehetővé. Megteremti hívő életünkben a teljesség-üresség, a magasztalás-könyörgés, a hiány és elégedettség egyensúlyát. Ezért ne hagyjuk ki soha napirendünkéből! Ámen.

Ráfelelő ének: 474. dicséret Istennel járni...